

Sygn. akt VIII C 2301/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: Przewodniczący: SSR Tomasz Kalsztein

Protokolant: st. starszy sekr. sąd. M. K.

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2018 roku w Łodzi

sprawy z powództwa (...) W. Zarządu (...) w W.

przeciwko D. A.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 2301/18

UZASADNIENIE

W dniu 28 czerwca 2018 roku powód (...) W. Zarząd (...) z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu D. A. powództwo o zapłatę kwoty 270,40 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 3 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwany w dniu 19 maja 2017 roku korzystał z komunikacji miejskiej nie posiadając właściwego / ważnego biletu uprawniającego do ulgi. Powód zobowiązał pozwanego do zapłaty kwoty 266 zł tytułem opłaty dodatkowej oraz należności przewozowej 4.40 zł. Pozwany nie uregulował należności.

(pozew k. 3-4 v)

Na rozprawie w dniu 13 grudnia 2018 roku w imieniu powoda nikt się nie stawił, pozwany nie stawił się na termin rozprawy, pomimo prawidłowego wezwania, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożył w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew. W związku z powyższym Sąd wydał wyrok zaoczny.

(wzmianka do protokołu do wyroku zaocznego k. 19)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 maja 2017 roku pozwany korzystał z komunikacji miejskiej powoda. Tym samym D. A. zawarł umowę przewozu z powodem. Pozwany nie posiadał jednak właściwego/ważnego biletu uprawniającego do ulgi. W konsekwencji powód wystawił wezwanie do zapłaty serii (...) wzywające pozwanego do zapłaty należności za przewóz – 4,40 zł oraz opłaty dodatkowej – 266,00 zł, w terminie 14 dni od daty wystawienia, tj. do dnia 2 czerwca 2017 roku.

Pozwany nie uregulował należności.

(wezwanie d zapłaty k. 7, okoliczności bezsporne)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie, z uwagi na przedawnienie dochodzonego roszczenia.

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, że w dniu 19 maja 2017 roku strony zawarły umowę przewozu. Bezspornym było również to, że pozwany nie posiadał właściwego/ważnego biletu uprawniającego do ulgi wobec czego przewoźnik zobowiązał go do zapłaty kwoty 266 zł tytułem opłaty dodatkowej oraz należności przewozowej 4.40 zł, w terminie do 2 czerwca 2017 roku.

Zgodnie z treścią art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. Podkreślić w tym miejscu należy, że zarówno w doktrynie jak i orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że przewoźnik jest przedsiębiorcą (por. postanowienie SN z dnia 23 maja 1991 r., I CR 666/90, LEX nr 1779717, Gudowski Jacek (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Tom V. Zobowiązania. Część szczegółowa, wyd. II).

Z kolei zgodnie z treścią art. 117 § 1 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny, Dz. U. Nr 55, poz. 321) do dnia 9 lipca 2018 roku (do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. 2018, poz. 1104), Sąd badał zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli został zgłoszony przez stronę. Od dnia 9 lipca 2018 roku wszedł w życie przepis art. 117 § 2¹ k.c., zgodnie z którym, po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, a ponadto zgodnie z przepisem art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2018, poz. 1104), roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej (to jest Kodeksie cywilnym), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą (to jest w znowelizowanym brzmieniu). Powyższe oznacza konieczność brania przez Sąd pod uwagę z urzędu przedawnienia roszczenia przy orzekaniu od dnia 9 lipca 2018 roku, także w sprawach wszczętych przed tym dniem, a dotyczących roszczeń przysługujących przeciwko konsumentom.

Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym, a zgodnie z art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku prawo przewozowe (t.j. Dz.U. 2015, poz. 915 ze zm.) roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 k.c.). Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsiębiorcą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 §1 pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia nie rozpoczyna się, a wszczęty ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Początkiem biegu terminu przedawnienia jest chwila wymagalności roszczenia, które

w przedmiotowej sprawie stało się wymagalne w dniu 3 czerwca 2017 roku, co wprost wynika z dokumentów przedłożonych przez powoda (wezwanie do zapłaty k. 7).

W świetle przepisów regulujących przerwanie i zawieszenie biegu terminu przedawnienia, stwierdzić należy, że w okresie 1 roku od momentu rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia nie doszło do przerwania ani zawieszenia tego terminu – powód nie tylko nie wykazał, by takie przerwanie lub zawieszenie miało miejsce ale nawet nie podnosił takich twierdzeń.

Tym samym należy uznać, iż powód wytoczył powództwo przeciwko pozwanemu po upływie rocznego terminu przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem (powód wniósł do Sądu pozew dopiero 28 czerwca 2018 roku).

W przedmiotowej sprawie, powód nie wykazał również by pozwany zrzekł się korzystania z zarzutu przedawnienia ani twierdzeń takich nie podnosił.

Nie sposób także uznać by względy słuszności wymagały nieuwzględnienia w przedmiotowej sprawie upływu terminu przedawnienia, zgodnie z art. 117¹ § 1 i 2 k.c.

W ocenie Sądu, powód nie może w przedmiotowej sprawie powoływać się ani na okoliczność, że termin przedawnienia jest stosunkowo krótki, gdyż niweczyłoby to cel instytucji przedawnienia oraz wolę ustawodawcy. W sprawie nie stwierdzono także by zachodziły jakiegokolwiek wyjątkowe okoliczności, które spowodowały niedochodzenie roszczenia przez uprawnionego, w tym nie stwierdzono by miał na to jakikolwiek wpływ sam zobowiązany.

Biorąc pod uwagę powyższe uznać należy, że roszczenie jest przedawnione i strona powodowa nie może zatem domagać się jego zaspokojenia.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Oczywiście, wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało o uwzględnieniu powództwa. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por. uzasadnienie SN z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71, OSNCP 1972/7-8/150).

W konsekwencji, mając na uwadze treść przepisu art. 117 § 2¹ k.c., Sąd oddalił powództwo w całości, jako że dochodzone roszczenie uległo przedawnieniu, co Sąd był obowiązany rozważyć z urzędu, zgodnie z art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2018, poz. 1104).